

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 5.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392962272/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

gå lange Ture med dem, mens han var lukket helt ude fra dem alle sammen,

Derfor kunde Tue også pludselig blive angst for Broder, for at han var kommet tilbage og vilde tage Hævn, for at han lå skjult et eller andet Sted og lurede.

Det hændte især om Aftenerne, når han lå og skulde sove. Moder havde stoppet ned om ham og kysset ham til God Nat — det var ellers så sjælden, Moder kyssede ham — nu sad hun dér inde i Stuen hos Fader og Regitze, og der var ganske stille i Huset. Han hørte det gamle Bornholmerur ikke inde fra Spisestuen, og Blæsten ude fra Fjorden, der strøg så sørgeligt hen over Taget.

Da foer han pludselig op, og med Et stod de Aftener for ham, da også Alf sov herinde, da han krøb op i sin lille Seng, som stod ved Siden af Tues, og Moder puslede ned om dem begge, og han råbte God Nat med sin klare Stemme og nikkede med sit lyse Hoved. Men nu var hans Seng flyttet paa Loftet, og nu måtte han nøjes med den trange, sorte Hule dér ude på den kolde Kirkegård, hvor han måtte ligge og fryse og ryste.

Bevægede Spejlmænget sig ikke? var det ikke Broder, som så frem med truende Øjne?

«Alf, Alf,» hviskede Tue angst og bønligt.

Men så smilte den venlige Lysstribe inde fra Kabinettet hen over hans Sengetæppe, og nu talte de derinde. Anes tunge Skridt gik hen over Loftet. Med et lettet Suk gled han tilbage i Puderne og sov ind.

— — — — —
Tue sad en Aften og legede Sibirien. Han havde stillet to af de brune Stole op til Hest og lagt to andre med Benene mod hinanden til Kanc, selv sad han derinde, svøbt i lodne Tæpper for den bidende Kuldes Skyld og styrede det flyvende Forspand. Hen ad Gul-

vet havde han strøet en hel Række Puder, det var Ulvene, som forfulgte ham. Han kunde høre paa deres hungrige Hyl, hvor de halede ind paa ham, og skottede ængsteligt tilbage.

Uden for Vinduerne strøg Vinden hen, det begyndte at mørkne i Stuen.

Men de sorte Heste fløj, Stammerne hvirvlede forbi, og Sneen stod efter ham som et skummende Køl vand. Kom en af Ulvene altfor nær, dansende op over Kanemederne, hev han den skyndsomt et Bind af Dickens i Gabet, men han havde snart opbrugt hele sit Forraad, og der var intet Herberge at ty ind i — hvor skulde han dog hen?

Det var ogsaa Regitzes Skyld, hun vilde ikke komme og lege Herberge, det gjorde hun dog altid før, da Alf levede —

-- Ja, da Alf levede — Hestene stod stille, og Ulvene holdt op at løbe, Tue var faldet i Tanker. Han sad og stirrede ud imod de graa, urolige Skyer.

Hvor mange Gange havde de ikke leget Sibirien, han og Alf og Regitze — Alf kørte Kanen og holdt de brogede Tømmer i Haanden, mens han med sagte, sløret Stemme fortalte om de uendelige Skoves hvide Vinterstilhed, hvori kun Ulvenes Glammen skingrede, og Hestenes Prusten lød. Tue hørte efter og holdt Ulvene borte, huggede dem i Hovedet med Moders Alen og kastede dem Bøger i Gabet, og kneb det endelig for haardt, tyede de ind til Regitze; hun bocde i en ensom Bjælkehytte, som laa begravet under de tunge Fyrre; dér glødede Ovnens rødt, og dér rakte hun dem Te og Brød at styrke sig på, til de atter skulde ud at flygte og kæmpe med Ulvene.

Men nu i Aften, da han kom og bad Regitze lege med sig, vilde hun slet ikke. Hun lå på Knæ på en Stol inde i Kabinettet og så ud i Alleen. Og da han halede i hendes Skørter og tiggede: «Jo, Regitze, jo,» vendte hun sig hæftigt om imod ham og udbød: